

Κυνηγεί το AAA η Ελλάδα:

Ανάπτυξη, Αξιοπρέπεια, Αριστερά

Προεκλογικά, [είχα ανοίξει κι εγώ παρτίδες με την Ανάπτυξη](#). Ήταν λογικό να μην μείνει εκεί το θέμα. Ξέραμε ότι η Αριστερά θα μας παιδεύε μετά τις εκλογές, ανεξαρτήτως αποτελέσματος. Η Αξιοπρέπεια ήρθε λίγο απρόσκλητη, αλλά γενικά είχε πάρε-δώσε με την Αριστερά και η τιμή της στο χρηματιστήριο των εννοιών είναι ακόμα ψηλά· έπρεπε να περιμένουμε ότι θα βγει στο σφυρί. Η Ελλάδα κυνηγεί εδώ και χρόνια το AAA και ξέρουμε ότι αυτό το κουβάρι, δεν θα ξεμπλέξει έτσι εύκολα.

Θα προσπαθήσουμε να βάλουμε τα πράγματα σε μια σειρά. *Ποιο είναι το μείζον θέμα των τελευταίων χρόνων;* Αυτό που το προβάλλουν τα αστικά μέσα ως μείζον, αλλά και που τη σημασία του την αποδέχεται κι ο κοσμάκης; Η διαπραγμάτευση, αναμφισβήτητα. *Για ποιο θέμα;* Μα για το χρέος, φυσικά!

{Παρένθεση: αν στην πρώτη ερώτηση είχατε απαντήσει «το χρέος», τότε απλά πιάνετε την αλληλουχία των σκέψεων από το δεύτερο βήμα – πιστέψτε με, δεν χάσατε τίποτα...}

Πάμε παρακάτω. *Τίνος το χρέος, ρε παιδιά;* Μα, του κράτους βεβαίως. *Και γιατί μας νοιάζει το χρέος του κράτους;*

Εδώ φτάνουμε σε σταυροδρόμι απαντήσεων. Μια απάντηση είναι ότι το κράτος είμαστε εμείς· είναι το κράτος μας (περίπου το ίδιο)· είναι η πατρίδα μας (απομακρυνόμαστε λίγο, αλλά μένουμε στην ίδια γειτονιά)· είναι το χρέος μας (εδώ κάπου τερματίζει το κοντέρ). Αυτοί που δίνουν την απάντηση αυτή μπορούν να διακριθούν σε πολλές κατηγορίες, αλλά εδώ θα μπουν σε τρεις. Στην πρώτη είναι αυτοί που όντως έχουν πάρει μερίδιο από αυτό το χρέος, δηλαδή οι τραπεζίτες, οι μεγαλοεργολάβοι, οι εφοπλιστές, οι βιομήχανοι, οι μεγαλέμποροι-εισαγωγείς-εξαγωγείς και τα άλλα παιδιά. Δημοσίως, αυτοί δεν αναγνωρίζουν το χρέος σαν δικό τους, ίσα-ίσα που λανσάρουν ότι το χρέος είναι του λαού και τους ίδιους σαν ευεργέτες που παρέχουν ΑΤΜ, μεροκάματα-συσσίτιο και ναυάγια. Στην πράξη όμως έχουν τα δίκια τους να τους νοιάζει το χρέος, κι άρα και η διαπραγμάτευση. Εμείς δεν είμαστε τέτοιοι, αλλιώς ούτε θα γράφαμε, ούτε θα διαβάζαμε τέτοια κείμενα, οπότε πάμε στους επόμενους.

Στην δεύτερη κατηγορία, είναι όλοι οι εργαζόμενοι, αγρότες, αυτοαπασχολούμενοι, μικρέμποροι και μικρομάστορες που πήραν κάποιο δάνειο για σπίτι ή αυτοκίνητο, ή κάποιο επιχειρηματικό δάνειο, ή κάποια επιδότηση και νιώθουν τύψεις, παρόλο που συνεχίζουν να πληρώνουν όποτε και όπως μπορούν. Θα πρέπει να θυμίσουμε σε αυτούς, κάτι που ξέρουν πολύ καλά, ότι δηλαδή η «διαπραγμάτευση για το χρέος», αφορά το κρατικό χρέος κι άρα η επιμήκυνση, κούρεμα, μείωση επιτοκίου, μείωση δόσης, διαγραφή και λοιπές κορώνες αφορούν το κρατικό χρέος. Το δικό τους «χρέος» το διαπραγματεύονται μόνοι τους, είτε στον γκισέ της τράπεζας, ή έξω από το σπίτι τους, όταν έρχονται να τους το πάρουν. [Μερικοί το διαπραγματεύονται συλλογικά με τις Λαϊκές Επιτροπές](#), αλλά αυτοί δεν αποζητούν συνήθως καλύτερη διαπραγμάτευση του κρατικού χρέους. Η σύνδεση του κρατικού χρέους με το δικό τους χρέος έχει ενδιαφέρουσες πτυχές, αλλά θέλω να το πάω αλλού, κι άρα θα ξεμπερδέψω με αυτήν την κατηγορία λέγοντας: «λάθος κύριοι, η ρύθμιση δεν σας αφορά».

Η τρίτη κατηγορία είναι όλος ο λαός που πήρε δάνειο για να συμπληρώσει το εισόδημα που δεν του έφτανε, για να πάει μια βδομάδα διακοπές, να σπουδάσει το παιδί του, να πληρώσει την εγχείρηση της γιαγιάς, ή ακόμα αυτοί που δεν πήραν κανένα δάνειο (υπάρχουν και τέτοιοι, ξέρετε), ή πήραν και το ξεχρέωσαν. Σε αυτήν την κατηγορία ανήκουν και αυτοί που καίγονται για τις τράπεζες, τη βιωσιμότητά

τους, τις καταθέσεις και τη διασφάλισή τους, ενώ δεν έχουν δεκάρα στην τράπεζα, ούτε οι ίδιοι, ούτε οι πολύ κοντινοί τους. Για όλους αυτούς, η επιστήμη σηκώνει ψηλά τα χέρια κι εγώ θα τους πρότεινα να σταματήσουν να διαβάζουν κάπου εδώ – δεν ήρθε ακόμα η ώρα της Σωτηρίας!

Υπάρχει όμως και μια δεύτερη απάντηση στο γιατί να μας νοιάζει το κρατικό χρέος και η διαπραγμάτευσή του, μάλλον πιο δημοφιλής στον πολύπαθο λαό μας. Αν η διαπραγμάτευση πάει καλά, τότε το κράτος θα έχει να πληρώσει λιγότερα (τώρα ή για πάντα). Με όλους τους άλλους όρους σταθερούς (έσοδα, διεθνής κατάσταση κλπ), λιγότεροι τόκοι σημαίνει δυνατότητα μεγαλύτερης δαπάνης από μεριάς κράτους. Αν η δαπάνη αυτή γίνει μίζες και δωράκια, καταλήγουμε στην συνηθισμένη απάντηση: **η διαπραγμάτευση μας είναι αδιάφορη**. Με μια καλή και αριστερή κυβέρνηση όμως, που το ήθος της βαφτίζει σε πεντακάθαρα νερά ακόμα και Πασόκους και τους κάνει πλέον τίμιους και ηθικούς, και που ελέγχεται από μετανοημένους νεοδημοκράτες, νυν Ανεξάρτητους Έλληνες, η παραπάνω δαπάνη δεν θα πάει σε μίζες. Θα πάει σε

Ανάπτυξη

Παρακάμπτω τη θρησκευτική διάσταση της Ανάπτυξης για μια στιγμή γιατί μια πεζή ερώτηση πρέπει να συνεχίσει τον προηγούμενο συλλογισμό: *και γιατί μας νοιάζει η Ανάπτυξη, ρε πατριώτες; Μα, αν έρθει Ανάπτυξη θα ανοίξουν οι δουλειές, θα πέσει χρέος στην αγορά, θα λαδωθούν τα γρανάζια και τα εντεράκια μας, θα φάμε, καταρχήν γενικά, εν συνεχεία με κουτάλια, και τέλος με χρυσά σημητικά κουτάλια!* [Δεν θα γκρινιάξω πάλι για το μέγεθος των κουταλιών](#), θα πιστέψω ότι μας νοιάζει η διαπραγμάτευση του χρέους επειδή θα απελευθερώσει κρατικούς πόρους κι έτσι θα έρθει Ανάπτυξη.

Σ' αυτό το σημείο, σημειώνω ότι αυτό που όλοι λένε «ανάπτυξη» είναι με αστικούς όρους «μεγέθυνση» και, με σοβαρούς όρους, συσσώρευση. Για να δεις πραγματική Ανάπτυξη θα πρέπει να γίνει πρώτα Πόλεμος ή Επανάσταση (ή και τα δύο, με αυτήν συνήθως, αλλά και την ανάποδη, σειρά). Οπότε για τον

μικροαστό, η Ανάπτυξη είναι το αποτέλεσμα των χειρότερων εφιαλτών του... Από τη μία, τη χρώσταγα αυτή την υποσημείωση, αλλά από την άλλη δεν γίνεται να ανατρέψω τον αστικό μύθο της Ανάπτυξης αλλάζοντάς της όνομα, και μάλιστα έτσι, στα καλά καθούμενα, στη μέση ενός άρθρου που είναι αφιερωμένο σ' αυτήν.

Δεν έχουμε λύσει ένα ζήτημα ακόμα: *πώς ακριβώς θα πάει η κρατική δαπάνη σε Ανάπτυξη;* Ένας τρόπος είναι να πληρώσει το κράτος αυτά που χρωστάει σε επιστροφές φόρου, ασφαλιστικά ταμεία, Δήμους, προμηθευτές του Δημοσίου κλπ. Αυτή όμως η πράξη δεν φέρνει καθόλου Ανάπτυξη, και το πιο πιθανό είναι το χρήμα αυτό να αποθησαυριστεί και να μην επενδυθεί, ένεκα η κρίση. Επιπλέον, υπάρχει μια δυσκολία για το κράτος να προβεί σε άλλη δαπάνη, ενώ χρωστάει ήδη για παραγμένο έργο, αδιάφορο αν αυτό έγινε με ληστρική σύμβαση, όπως το χρέος προς φαρμακοβιομήχανους, ας πούμε, αν αποτελεί πολιτική κλοπή με τη συναίνεση της Δημοτικής Αρχής ή καθαρή κλοπή, με τη συναίνεση της διοίκησης των ασφαλιστικών ταμείων. Αλλά, κράτος είναι, ό,τι θέλει κάνει. Δεν θα πληρώσει αυτά που χρωστάει στον ιδιωτικό τομέα και θα τα διοχετεύσει αλλού – δεν ξέρω ποια συνιστώσα της συγκυβέρνησης είναι βολικότερο να χρεωθεί μια τέτοια άποψη, αλλά δεν με νοιάζει κιόλας.

Ένας άλλος τρόπος είναι να φροντίσει το ίδιο το κράτος να γίνει η επένδυση. Αυτό γίνεται προκηρύσσοντας ένα νέο έργο ή αυξάνοντας την παραγωγή σε κρατικές μονάδες. Είτε έτσι, είτε αλλιώς, θα αυξηθεί η παραγωγή σε ένα (έστω οποιονδήποτε) κλάδο της οικονομίας και θα αυξηθεί η ζήτηση για εργατικά χέρια. Για να είμαστε πιο ακριβείς, θα αυξηθεί η ζήτηση σε εργατοώρες. Η διαφορά μπορεί να φαίνεται λεπτή και ασήμαντη, αλλά δεν είναι. Αν αυξηθούν οι ζητούμενες εργατοώρες, μπορεί να καλυφθούν με τα υπάρχοντα εργατικά χέρια, κι άρα να μην υπάρξει αυξημένη ζήτηση για εργατικά χέρια.

Και τι μας νοιάζει εμάς αυτό; Μας νοιάζει, γιατί αν δεν αυξηθεί η ζήτηση για εργατικά χέρια, δεν θα μειωθεί η ανεργία. Το εργατικό εισόδημα μπορεί να αυξηθεί, αλλά μπορεί και όχι. Δείτε τι έγινε στον τουρισμό τα τελευταία χρόνια: αύξηση του κύκλου εργασιών (και λόγω πολέμων στην περιοχή που έστρεψαν τουρίστες προς τα εδώ), μείωση της απασχόλησης και του μεροκάματου στον κλάδο. Πώς έγινε αυτό; Μα, αφενός έγινε συγκεντροποίηση, δηλαδή έκλεισαν οι ταβέρνες, πανσιόν κλπ και μαζεύτηκε η δουλειά στις μεγάλες ξενοδοχειακές μονάδες που είχαν περιθώριο δυναμικότητας. Αφετέρου εντατικοποιήθηκε η εργασία, ώστε με τον ίδιο αριθμό εργαζομένων στο μεγάλο ξενοδοχείο να βγαίνει όλη η παραπάνω δουλειά. Από πάνω, χρησιμοποιήθηκαν οι ελαστικές σχέσεις εργασίας για να μειωθεί ο «ανεργός χρόνος» - κι άλλη εντατικοποίηση. Τέλος, μειώθηκε κι ο μισθός για να είναι πλήρες το έγκλημα. Αυτά όλα συντέλεσαν στο «ελληνικό παράδοξο».

«Όχι, όχι, δεν θα κάνει η αριστερή κυβέρνηση κάτι τέτοιο», εξανίσταται η αριστερή μου πτέρυγα, η παρθένα. Η αριστερή πτέρυγα της αριστερής συνιστώσας της συγκυβέρνησης με τη δεξιά θα φροντίσει ώστε οι παραπάνω ώρες να πληρώνονται και θα επιβάλλει να μεταφραστεί η ζήτηση για εργατοώρες, σε ζήτηση για εργατικά χέρια, με την επιβολή, ας πούμε, ανώτατου ωραρίου, ανάπαυσης, αδειών και άλλων φιλεργατικών μέτρων. Άρα θα αυξηθεί η ζήτηση για εργατικά χέρια, θα μειωθεί η ανεργία και θα αυξηθεί το εργατικό εισόδημα. Αυτό σημαίνει ότι ο εργάτης θα πάρει χρήματα (εκεί που δεν έπαιρνε τίποτα) τα οποία θα ξοδέψει σε μέσα συντήρησης. Άρα θα αυξηθεί το εισόδημα του αγρότη και του αυτοαπασχολούμενου, μικρού έμπορα και βιοτέχνη. Αυτό βέβαια σημαίνει ότι ο εργάτης, όπως και το κράτος πιο πριν, δεν θα πληρώσει αυτά που χρωστάει ήδη σε χαράτσια, νοίκια, τράπεζες και τοκογλύφους, γιατί αν το κάνει αυτό, τότε τα χρήματα θα αποθησαυριστούν πάλι και το κύκλωμα θα μπλοκάρει. Ο εργάτης όμως δεν είναι κράτος και θα δυσκολευτεί λίγο περισσότερο να μην πληρώσει, αλλά έχουμε Αριστερά που θα κάνει ουσιαστικά παραγραφή, έστω προσωρινά, όλων των παλιών χρεών – δικών του και των εργατών.

{Η αλήθεια είναι ότι το χοντρώναμε κι έχει δυσκολέψει λίγο το πράγμα, αλλά υπάρχει ακόμα ελπίδα να έρθει η Ανάπτυξη. Υπομονή και κουράγιο, ταλαίπωρε αναγνώστη μου.}

Μάλλον, το πιο δύσκολο έμεινε για το τέλος. Αν έχεις ισοσκελισμένο προϋπολογισμό τότε όσα εισπράττεις, τόσα ξοδεύεις. Αν τα έσοδα δεν μπορούν να αυξηθούν άλλο γιατί ο εργάτης έχει μείνει πανί με πανί κι ο βιομήχανος κινείται με πιστωτική, γιατί όλα του τα λεφτά είναι στην Ελβετία, τότε δεν μπορούν να αυξηθούν και τα έξοδα – απλό. Αν είσαι λοιπόν από τη μεριά του λαού, καταλαβαίνεις ότι αν πληρώσεις εσύ 1 ευρώ φόρο παραπάνω, ακόμα κι αν αυτό το ευρώ γυρίσει ολόκληρο πίσω, και μάλιστα γυρίσει σε εσένα προσωπικά, τότε θα έχεις μείνει ακριβώς στην ίδια μοίρα, μόνο που θα έχει χρειαστεί να δουλέψεις κι από πάνω για να πάρεις το ευρώ σου και να περιμένεις κι όλο αυτό το διάστημα το ευρώ σου να κάνει τον κύκλο του – άρα θα χρειαστεί να στερηθείς το ευρώ σου για αυτό το διάστημα.

Φαντάσου τώρα ένα πρωτογενές πλεόνασμα 2%. Αυτό σημαίνει ότι αν εσύ πληρώσεις 1 ευρώ παραπάνω φόρο, από αυτό που δεν έχεις (άλα Βαλαβάνη)· και δεν φαγωθεί τίποτα στο δρόμο σε μίζα· δεν πάει για αποπληρωμή κρατικού χρέους προς ξένους· ούτε πληρώσει πιστωτές του Δημοσίου· που ένας από αυτούς μπορεί να είσαι κι εσύ· και είσαι εσύ αυτός που θα πιάσει δουλειά στο κράτος· χωρίς εργολάβο που θα πρέπει να πάρει το κέρδος του, τότε κέρδισες πραγματικά τον πρώτο λαχνό: θα σου επιστραφούν 98 σέντσια.

Όμως, μόλις πριν τρεις παραγράφους είπαμε να μην πληρώσει ο εργάτης φόρους ώστε να διοχετευτεί το εισόδημά του σε μέσα συντήρησης. Πώς συμβιβάζεται ο εργάτης να μην πληρώσει χαράτσια και χρέη, για να σπρώξει στην αγορά το χρήμα που πλήρωσε αρχικά με φόρο; Δεν κάθεται καλά η πρόταση, ούτε συντακτικά.

Καταλαβαίνεις λοιπόν ότι θα πρέπει να πληρώσει ο βιομήχανος-τραπεζίτης-εφοπλιστής-μεγαλοκατασκευαστής-μεγαλοκαρχαρίας αυτό το πρόσθετο 1 ευρώ, μετά να κάνετε όλοι μαζί την προσευχή σας, κι όταν ανοίξετε τα μάτια σας, εσύ θα πάρεις δουλεύοντας 98 σεντς και ο μεγαλοκαρχαρίας 2 σεντς. Είναι μια καλή συμφωνία, ακόμα κι αν οι όροι εργασίας σου είναι τρισάθλιοι – θα παραδεχθείς βέβαια ότι ο μεγαλοκαρχαρίας είναι λιγάκι ριγμένος για το μέγεθος των δοντιών που του επέτρεψες να εκθρέψει.

Από πού είχαμε ξεκινήσει; Α, ναι: αναρωτιόμασταν γιατί μας νοιάζει η διαπραγμάτευση. Κι είχαμε παρακάμψει όλες τις μεταφυσικές εκείνες εξηγήσεις που θέλουν τον Έλληνα υπεράνω χρημάτων και δουλειάς, παρά μόνον διψασμένο για αξιοπρέπεια, όπου δηλαδή η αξιοπρέπεια είναι ασύνδετη με τα

λεφτά και τη δουλειά. Δύο πράγματα προϋποθέσαμε εδώ: πρώτον, ότι η αξιοπρέπεια συνδέεται με δουλειά που πληρώνεται και, δεύτερον, ότι αυτό είναι πρόβλημα όχι για όλους, αλλά για εργάτες, μικροαγρότες, μικροεβέδες, συνταξιούχους ανεξαρτήτως εθνικότητας και γενικώς σχεδόν όλο το λαό. Μπορεί λοιπόν να υπάρχουν κι Έλληνες για τους οποίους η αξιοπρέπεια δεν συνδέεται με «λεφτά ή δουλειές», αλλά δεν με απασχολούν τα προβλήματα αυτής της μειονότητας.

Πάμε λοιπόν ανάποδα τώρα – ή μήπως αυτή ήταν η σωστή σειρά εξ αρχής; Τα βήματα του συλλογισμού μου είναι τα εξής:

- Θέλω να βελτιωθεί η ζωή μου από τον πάτο που έχει πιάσει ή που κοντεύει να πιάσει (ποτέ δεν ξέρεις που είναι ο πάτος τελικά...)
- Για να γίνει αυτό χρειάζομαι χρήματα ([φάτε το αμάσητο αυτό](#) – δεν είμαι γιατρός, αλλά δεν μου φαίνεται σωστό να σκαλίζουμε σπυράκια σε κάποιον που έχει ανεμοβλογιά)
- Αν δεν κάνω τον απατεώνα, προοπτική με μικρές πιθανότητες επιτυχίας, αφού προσπαθούν πολλοί αυτόν τον καιρό, η μόνη μου λύση είναι να βρω δουλειά (αν είμαι εργάτης) ή να βρουν δουλειά οι εργάτες (αν είμαι ο,τιδήποτε άλλο).
- Θέλω να μην πιάσω τη δουλειά που είχε μέχρι χθες ο άντρας μου, και μάλιστα με λιγότερα λεφτά ή ο πατέρας μου και μάλιστα με περισσότερες ώρες.
- Θέλω να πιάσω μια νέα για την κοινωνία δουλειά.
- Θέλω να πληρωθώ για τη δουλειά μου, δηλαδή να μην περάσω από τους 1,5 εκατομμύριο άνεργους στους 800 χιλιάδες απλήρωτους εργαζόμενους.
- Θέλω να μπορώ να ξοδέψω το φρέσκο μισθό μου σε αναγκαία μέσα συντήρησης και όχι να πάει στην αποπληρωμή κάποιου χρέους μου.
- Κι όλα αυτά τα θέλω δεν φέρνουν επανάσταση, δεν με διασφαλίζουν από νέες κρίσεις στο μέλλον, από πόλεμο, από φασισμό και ξενιτιά, απλά, μου εξασφαλίζουν το κατρουτσάκι μου το Σαββάτο.

Και γιατί, βρε καλέ μου, αφού θέλεις όλα αυτά, δεν τα ζητάς; Ενώ αντίθετα ζητάς «να γίνει καλύτερη διαπραγμάτευση για το κρατικό χρέος»; Που ούτε ένα κατρουτσό δεν μπορεί να σου εξασφαλίσει, παρά μόνο αξιοπρέπεια χωρίς δουλειά και λεφτά...

Ο λόγος που τη ζητάς είναι επειδή φαντάζεσαι ότι (εδώ πρέπει να αριθμήσουμε τις ...λιγιστές προϋποθέσεις):

1. η νέα για την κοινωνία δουλειά θα ανοίξει με πρωτοβουλία του κράτους.
2. Την πρωτοβουλία θα την πάρει η κυβέρνηση επειδή θα έχει δημιουργήσει δημοσιονομικό αέρα, ρεύμα ή πλεόνασμα (σικ) λόγω της καλής διαπραγμάτευσης. Κι όλα αυτά θα γίνουν εφόσον:
3. το κράτος αυξήσει τα έσοδα, αντλώντας χρήματα από βιομήχανους,
4. που θα τα δώσουν για να πάρουν μόνο ένα πάρα πολύ μικρό μέρος άμεσα πίσω,
5. προφανώς υπάρχει μορατόριουμ πληρωμών για τοκοχρεωλύσια και τα παραπάνω έσοδα, πλην του πλεονάσματος (ή όλα, αν δεν υπάρχει πλεόνασμα) πάνε στην Ανάπτυξη,
6. δεν υπάρχουν μίζες και «διαρροές» στο δρόμο,
7. δεν θα πληρωθούν παλιοί πιστωτές του δημοσίου,
8. δεν θα αυξηθούν οι ώρες εργασίας για τον ίδιο μισθό,
9. δεν θα γίνει συγκεντροποίηση (αλά Cosco),
10. δεν θα αντικατασταθούν ακριβότεροι εργάτες με φθηνότερους,

11. δεν θα αξιοποιηθούν οι ελαστικές σχέσεις εργασίας και οι διαθεσιμότητες ώστε να παραχθεί έργο χωρίς πρόσθετη δαπάνη από πλευράς εργοδότη,
12. δηλαδή, δεν θα γίνει ανάθεση της Ανάπτυξης σε επιχειρηματίες, που δηλώνουν υγιείς, εφόσον τέτοιοι δεν υπάρχουν,
13. αλλά αντίθετα, θα αναλάβει το κράτος την παραγωγή άμεσα

Μου φαίνεται ασφαλές να συμπεράνω ότι πρέπει να ικανοποιηθούν τουλάχιστον αυτές οι 13 προϋποθέσεις για να πραγματοποιηθούν τα Θέλω μου, που είναι μάλλον στο πίσω μέρος του μυαλού σου, όταν ζητάς από την Αριστερά να κάνει διαπραγμάτευση για Ανάπτυξη και Αξιοπρέπεια. Όλοι αυτοί οι κρίκοι πρέπει να αντέξουν το βάρος της πίεσης όλων των κεφαλαιοκρατών για κέρδη· όλων των ιμπεριαλιστών για να πατήσουν πόδι στην περιοχή· και των ευρωπαϊών κεφαλαιοκρατών και ιμπεριαλιστών για να κρατήσουν όρθιο το οικοδόμημά τους. Όλες αυτές οι προϋποθέσεις κάνουν τόσο μακρινό το θέμα της διαπραγμάτευσης και του χρέους, ώστε με πολύ ασφάλεια να μπορείς να πεις: «δεν με νοιάζει το κρατικό χρέος, ούτε η διαπραγμάτευσή. Εγώ έχω τα Θέλω μου, δηλαδή το Δίκιο μου».

Κι επειδή, άμα το πεις, δεν είναι μακριά η ώρα που θα το φωνάξεις κιόλας, αύριο είναι (άλλη) μια καλή ευκαιρία. Στο Σύνταγμα, θα κάνουμε συνάντηση για τη δική μας διαπραγμάτευση, για το δικό μας Χρέος. Είναι αλήθεια ότι η Αριστερά μας την πάει λίγο παραπέρα την Αξιοπρέπεια από ένα κατρούτσο· για την ακρίβεια, την πάει μέχρι την Ανάπτυξη, αλλά ας προχωρήσουμε ένα βήμα μαζί και το ξανασυζητάμε. Αυτή είναι η μόνη περίπτωση η Ελλάδα να πιάσει το AAA και αυτό να έχει κάποιο νόημα για τις ζωές μας.

Άντε λοιπόν,

[Το ΚΚΕ μας καλεί.](#)

Γιώργος Λαμπρινίδης

Πρωτοδημοσιεύτηκε στο Ιστολόγιο [LeninReloaded στις 26/2/2015](#)